

VIRKAURA

Hiljattain kuollut miljoonamies, „Novoje Vremja” lehden kustantaja A. S. Suvorin kuvasti ja ilmensi elämäntarinallaan koko Venäjän porvarillisten yhteiskuntapiirien historian sangen mielenkiintoista vaihetta.

Elämäntaipalensa alussa hän oli köyhä mies, liberaali ja vieläpä demokraattikin, mutta tuon taipalen lopussa — miljoonamies, vallanpitäjien politiikan jokaisen käänteeseen edessä mateleva omahyväinen ja kursailematon porvariston ylistäjä. Eikö tuo olekin tyypillistä niin sanottujen yhteiskuntapiirien „sivistyneiden” ja „intelligenttien” edustajien *koko joukolle?* Eivät tietystikään kaikki pelaa luopuruutta niin hurjan onnistuneesti, että tulisivat miljoonamiehiksi, mutta yhdeksän kymmenesosaa ellei yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasosaa heistä pelaa juuri samanlaista luopuruuspeliä *aloittaen* radikaalisina ylioppilaina ja *päytyen* yhden tai toisen toimialan, yhden tai toisen afäärin „edullisiin virkapaikkoihin”.

Köyhä ylioppilas, joka varojen puutteessa ei pääse yliopistoon; kihlakunnanopiston opettaja, joka lisäksi palvelee aatelismarsalkan sihteerinä tahi antaa yksityistunteja ylhäisten ja rikkaiden maaorjuuttajien perheissä; aloitteleva liberaalinen ja vieläpä demokraattinenkin sanomalehtimies, joka tuntee mieltymystä Belinskiin ja Tshernyshevskiin, vihaa taantumusta,— kas siitä Suvorin *aloitti* viime vuosisadan 50—60-luvulla.

Liberaalinen, Englannin porvaristolle ja Englannin perustuslaille myötämielinen tilanherra Katkov kääntyi Venäjän ensimmäisen demokraattisen nousun aikana (XIX vuosisadan 60-luvun alussa) nationalismiin, shovinismiin ja hillittömään mustasotnialaisuuteen.

Liberaalinen sanomalehtimies Suvorin kääntyi Venäjän toisen demokraattisen nousun aikana (XIX vuosisadan 70-luvun lopulla) nationalismiin, shovinismiin, häpeämättömään nöyristelyyn vallanpitäjien edessä. Venäjän ja Turkin välinen sota auttoi tuota kiipijää „löytämään itsensä” ja löytämään oman lakeijanpolkunsa, saaden palkakseen „*Mitä suvaitsette?*” lehtensä suunnattomat tulot.

Suvorinin „Novoje Vremja” lehti vakiinnutti itselleen vuosikymmeniksi tuon pilkkanimen „*Mitä suvaitsette?*”. Tuosta lehdestä tuli lahjottavien sanomalehtien esikuva Venäjällä. „Novojevremjalaisuudesta” tuli sanonta, joka merkitsee samaa kuin käsitteet: petturuus, luopuruus, liehittely. Suvorinin „Novoje Vremja” on mallinäyte vilkkaasta kaupustelusta „suhun kulautettavaksi ja mukaan otettavaksi”. Se kaupittelee kaikkea, poliittisista vakaumuksista aina pornografisiin ilmoituksiin asti.

Ja miten monet liberaalit ovatkaan nyt, Venäjän kolmannen demokraattisen nousun jälkeen (XX vuosisadan alussa), kääntyneet „vehiläiselle” polulle, nationalismiin, shovinismiin, demokratian mustaamiseen, taantumuksen liehittelyyn!

Katkov — Suvorin — „vehiläiset”, kaikki ne ovat historiallisia vaiheita Venäjän liberaalisen porvariston kääntymisessä *demokratiasta* taantumuksen puolustamiseen, shovinismiin ja antisemitismiin.

Valveutuneet työläiset karaisevat vakaumuksiaan käsittäen, että tuo porvariston kääntyminen on väistämätön, samoin kuin työtätekevienkin joukkojen kääntyminen työväendematian aatteiden puolelle.

„Pravda” № 94,
elokuun 18 pnä 1912
Allekirjoitus: I. V.

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan